

Nr 486

Av fru **Lindskog**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 38, angående vissa frågor rörande åldringsvården.*

I departementschefsyttrandet till propositionen om ny socialhjälpslag infördes att endast vissa grundläggande bestämmelser skulle intagas vad det gällde ålderdomshemmen. Som motiv härför angavs att då åldringsvårdsutredningen slutfört sitt arbete skulle bättre förutsättningar finnas för mer detaljerade bestämmelser. Denna uppfattning godtogs också av riksdagen. I proposition nr 38 till 1957 års riksdag hänvisas till bestämmelserna i socialhjälpslagen, och någon särskild lag om ålderdomshem anses obehövlig. I den ovannämnda lagens första paragraf säges visserligen att vistelsekommunen är skyldig lämna hjälp till den, som finnes vara i behov därav, och i 22 § att mantalsskrivningskommunen är skyldig att lämna ersättning härför. Även om tvister kan uppstå mellan kommuner om rätt mantalsskrivningsort, när det gäller kontanthjälp och öppen åldringsvård, kan man förutsätta att tvekan blir mindre vid beviljande av sådan hjälp än om hjälpen skall utgå i form av vård vid vistelsekommunens ålderdomshem. Av ovannämnda bestämmelser i socialhjälpslagen följer knappast att en person som icke är mantalsskriven i kommunen kan kräva vård på ålderdomshem i den kommun där han vistas. Om en socialnämnd har att välja mellan två vård sökande, varav den ene länge bott i kommunen och den andre är nyinflyttad, kan det ligga nära till hands att den förstnämnde får företräde trots att vårdbehovet kan vara större för den sistnämnde. Det kan helt visst verka mindre lockande för en kommun att ikläda sig den merkostnad utöver vad vårdtagaren betalar med sin folkpension, som vistelsen vid ålderdomshemmet medför. Efter en kort tid blir också vårdtagaren mantalsskriven i den kommun där ålderdomshemmet ligger, och då tillkommer även kommunens andel i det kommunala bostadstillägget. Om inte bestämmelserna härvidlag ges en klarare utformning kan man riskera att en maskerad »hemsändning» enligt den gamla fattigvårdslagen blir följd. I sådant fall har vårdbehovet fått träda tillbaka för kommuntillhörigheten, och ändå är helt visst meningen den i såväl socialhjälpslagen som i proposition nr 38, att behovet av vård och ständig tillsyn skall vara det mest vägande skälet för att plats beredes vid ålderdomshem.

Såväl för åldringarna som för kommunernas socialnämnder torde ett förtydligande i riksdagens yttrande på denna punkt vara önskvärt.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen vid behandling av proposition nr 38 måtte beakta de synpunkter som ovan anförts.

Stockholm den 31 januari 1957

Elsa Lindskog